

Надали скоро ще можем да напишем думата 'завръщане' до името на **Bluba Lu**. За десет години те издадоха шест албума, като последният, двойният **Quadrotopia**, беше представен в началото на този месец в Sofia Live Club, където всеки получи бесплатно копие. Той е и може би най-тематичният им – задаващ въпроси относно времето, в което живеем, човешките ценности и съдби, вдъхновен е от Zeitgeist филмите и изследователя Жак Фреско. И както с всички албуми на Bluba Lu, той е напълно различен от предходния. А по плановете за седмия, в който ще участва **Еди Стивънс**, вече се работи. До момента 'Quadrotopia' е излъчил три клипа, 'Mirror' влезе в класацията на BFBS – Worldwide, а 'Monetary Slave' попадна след селектираните клипове в сайта на електро/индъстриъл списанието Side-Line.

Ето и какво разказаха **Димитър Паскалев** и **Константин Кацарски** относно **Quadrotopia**. Действието се развива в тяхното студио, където сме заобиколени от синтезатори. А на звънеца пише '*Ars Longa Vita Brevis*' ('Изкуството е вечно, животът-кратък', лат.)

Quadrotopia премина през много фази – как звучаха песните в началото и в завършения си вид?

Константин Кацарски: Идеята първоначално беше това да бъде [квадрафоничен] концерт, но после видяхме, че поемаме към албум.

Димитър Паскалев: След като записахме едно демо, направихме концерта, след това имаше един период, в който преоборудвахме студиото...тука имаме едни тайни, технологични...вследствие на това преоборудване и забавяне направихме един звук, за който сме мечтали. След това мислехме да издадем албума през ноември, но се появи Еди, наложи се да правим друга музика заради него, записахме друг проект за един месец. През януари...

К.К.: ...преаранжирахме...

Д.П.: ...и записахме с него, дойде февруари и се появи господин Балкански и с Косьо се започна едно ремиксиране за отрицателно време...

К.К.: Б-страната се появи за един месец, ние не знаехме дали ще си бъдат само ремиксите за синглите, които са за промоцията в Англия.

Д.П.: Първият диск се появи спонтанно преди концерта, изпипвахме го дълго време, вторият се роди по същия начин. И двете лица на албума са резултат от тази спонтанност.

К.К.: Нищо не е замисляно предварително. Просто на моменти ти хрумва, че това би се получило. Другият образ на цялото нещо. Едното с технологията на 70-те, а другото с тази на 21-ви век. Васил Върбанов много добре го беше написал в един блог, бяха го питали как е минал концерта [в Sofia Live Club] и той беше написал, че „трябваше да дойдете, за да чуете Pink Floyd в дръм енд бейс вариант“. Което е доста точно определение.

Има ли неща, които сте записвали, но не са влезли в албума? Спомням си, че на концерта в Червената къща изпълнихте много нови работи, които не видяха бял свят, имаше и една песен с Насо Русков...

Д.П.: Концертът в Червената къща беше опипване на почвата....

К.К.: ...за квадрафоничния концерт...Беше експеримент, чисто технологично...

Д.П.: Нищо от този концерт....

К.К.: А, има...

Д.П.: Кое?

К.К.: 'Mother' остана, както и 'Time Over'...

Д.П.: Но не в този вариант...

К.К.: Е, това е ясно. Даже Рони пееше още някаква неща там, чисто хармонично, но много далеко [от крайния резултат]

Д.П. Много малко от този концерт влезе [в албума]. В началото искахме да направим музика с трио. И когато ги намерихме направихме парчетата.

К.К. Даже след Червената къща тръгнахме в друга насока, пак симфонично и в един момент решихме, че е грешната...

А по някакъв начин ниската посещаемост в Червената къща разубедили ви за квадрафоничния проект...

К.К. Не, ние не сме очаквали по-голяма. Беше си за нас, истински експеримент, да видим технологията, как стои в залата. Тогава осъзнахме грешката си, че няма как да бъдем в центъра, а колоните да са около нас, тъй като хората няма как да усетят съраунд версията по краищата. Тези грешки, които установихме ни помогнаха за реализацията на този в НДК...макар че там имаше малки изненади с латенцията на звука, тъй като там имаше разлика от 50 м между сцените...имаше закъснение на звука, брас секцията идваше със секунда закъснение.

Д.П. Понеже публиката е в средата, на нея й идва равномерно, но за звук и бийтове между едната и другата сцена имаше разминаване. Затова трябваше много да се разчита на монитори, а и ние не можехме да осъзнаем какво се направили, тъй като бяхме отстрани...след това по преразкази разбрахме какво е станало.

Как се намерихте с новите вокалистки? Търсехте ли определен тип глас...

Д.П. Да.

...или беше случайно откриване...

Д.П. Съвсем определен глас търсехме. Голям късмет извадихме. Както казва дъщеря ми, която е на пет години: „Мария има много нежен глас, Деница има много мощен глас, а пък Пени е...черна“. (смях)

К.К. Ние разглеждаме гласа като инструмент, както всеки един от тези синтезатори, които нямат аналог...Ако не са тези, които търсиш, то просто няма как да се получи.

Д.П. Много е важно да се каже, че такъв беше замисълът като гласове-тембри, но самите певици...

К.К. Те не се познаваха!

Д.П. ...те са много готини, талантиливи, много си паснаха, въпреки че са изключително различни една от друга. Облякога в емоцията и душа тези песни, облякоха във форма замисъла. Все пак те са център-нападатели в замисъла.

Може ли да се каже, че с всеки албум се научавате все по-добре да запълвате с реално съдържание концепциите, да има повече истински сглобени работи, вместо просто идеи....

К.К. Това е от доста време, първият голям опит беше със симфоничния оркестър...

Д.П. Не, не, според мен винаги си е било...

К.К. Винаги сме търсели философия, а не да правим албум за албума. Във всеки един сме търсели някаква определена концепция, върху която да стъпим и след това да го облечем в дрехи.

Д.П. Всеки албум е роман със сюжет, не е самоцелен.

Живите ви изпълнения винаги са насочени към моментния нов материал, може ли да се очаква концерт, който да е по-ретроспективен, с песни още от първите албуми?

Д.П. Да, онзи ден си говорехме за един концерт, който да бъде '10 години Bluba Lu', да бъде голям концерт и да има...тъй като това, което сме направили е едно богатство за културата и музиката на България.

К.К. Това е един период, в който има някакви групи и всъщност те пишат съвременната музикална история на България. Музикална история има от много години, познаваме много композитори и музиканти, но в момента ние действащите в момента пишем тази история и...

Д.П. ...всеки оставя някакви следи. А каква е ценността на тези, които произвеждат музика, това ще го кажат след години...

К.К. Както с Нова Генерация, когато те се появиха, това беше нещо ново за България. Не беше правено. За жалост, един човек си отиде без време, не видяхме какво можеше да последва след време. Това е една група, която оставя следа...

Д.П. И то най-вече с философията...

К.К. Да, точно, тъй като те имаха философия за всяка песен, за всеки клип, направен концерт, каквото и да било.

Представихте албума с помощта на постоянни прожекции, ще бъде ли мултимедиината част основна и в характера на следващите ви концерти?

К.К. Това отдавна сме го правили, по време на ембиент фестивала покрай 'Moogamood', той мина изцяло на прожекция, както и в XXL галерията. Тогава си правихме някакви визии, не свирихме на живо, нямаше хора за това, но правихме тези визии, които си представяхме за албума, къде по-добре, къде не чак толкова. Обичаме и това изкуство, визуализацията за нещата.

Какво се случи с филмовите проекти...

К.К. Quadrotoria се размина с филм, но за мен той си е филм. Иначе някои парчета от някои албуми влязоха в разни филми, на Зорница София, на Тома Вашаров. Но ни се иска да направим филм, който да е изцяло изграден върху нашата музика, да е документално-музикален. Но е рано [да говорим за това], както видя, днес беше първата ни среща за това..

На какво ви научи работата с Еди Стивънс и Ади Джаксън (бел.- миксирал 'Quadrotopia' и работил с Pink Floyd)?

К.К. С Ади не сме се виждали...

Д.П. С него си комуникирахме на...лаконичност. Имаме около 20 разменени имейли...

К.К. ...от които се получава едно цяло изречение...

Д.П. Кореспонденцията изглежда така: ние задаваме въпроси, обясняваме, той ни отговаря с 'yes', 'ok', 'great' (смях)

К.К. Но в интерес на истината мастърът се получи много добър. При него стана много светъл, беше доста по-мрачен самият звук, окраските, чисто хармонически. А Еди на научи на доста know-how.

Д.П. За нас това е един много близък приятел и брат по оръжие, буквално. Станахме много близки, по душа и сърце. Много широка душа.

К.К. ...много стриктен към нещата. Трябваше за 20 дни да работим по нещата, нахвърлихме идеите, по които трябваше да работим, той ни каза да му ги изпратим, изпратихме му ги по Коледа, дойде на 4-ти януари. И беше подготвен...

Д.П. Беше си записвал, има една тетрадка...

К.К. Знаеше идеално какво ще ни трябва, беше работил по това нещо...

Д.П. Много отговорен като човек, като музикант много щур.

В каква насока ще бъдат записите...?

Д.П. Не знаем още, тъй като всичко е едни драсканици, скици, направихме целия аранжимент, но той всичко разджаска...

К.К. Но основната идея се запази!

Д.П. Но изхвърли страшно много тракове, не знаем и какво ще запише там...той е страшен музикант. И е самоук, което е също впечатляващо.

Преди да се разберат повече детайли около Quadrotopia, бяхте пуснали разни текстове, критикуващи днешната музикална сцена и индустрия...все пак, има ли нещо, което да ви е впечатлило като нов изпълнител, нов албум...

Д.П. Не.

...някаква светлина в тунела?

Д.П. Не.

К.К. Не мога да се сетя.

Д.П. Според нас нещата не отиват на добре. Може би изкуството е в някакъв момент на трансформация. Това, което правим не е някакво процъфтяване на изкуството, а изкуство на борба, на вик, че трябва да се събудят хората.

К.К. Малко са албумите, дори в световен мащаб, които да те тласнат да направиш нещо. Има единични неща, но няма атмосфера, общества, където хората са измисляли нещата. А сега всички са някакви бизнесмени. Особено тук в София. Всички са като някакви таксиметраджии, дебнещи някакъв клиент, който да им изкара прехраната.

Д.П. Няма послания...няма мечти...няма фантазия...няма предизвикателства...

А може ли да се каже, че качествено си остава, но просто е заровено под повече боклук?

Д.П. Някои го твърдят, но аз не мисля така. Защото енергията в света е много особено, преходна...

К.К. ...разпиляна...

Д.П. Ако трябва да говорим за текстовете, в 'It Comes' има едно предчувствие, че нещо предстои да се случи, не сме наясно с какво. В момента има едно размазване и размиване на ценностната система, на представата за бъдещето. Обществото има все повече облаги, спокойствие, мир, но агресията на комерса, на плоските медии е господстващ. Изкуството, което е знамето на културите и нациите, е в изключително наведено положение, дори като оценка от самото общество. Изкуството е безплатно, разбираемо е, че трябва да бъде подарявано, превръща се в едно забавление. Това са много безверни години...

Ситуацията е такава, че нито едно голямо изкуство не е било комерсиално. Може би за кратко, през 80-те и 90-те, е имало някаква система за оцеляване на изкуството. Сега само групи като АС/ДС могат да оцеляват. Исторически погледнато, музиката и изкуството са били подкрепяни от меценати, монарси, държави, политически партии, от институции. Опитът то да се свали до ниво, в което то трябва да оцелява комерсиално, е обречен на гибел. И понеже

изкуството е носител на идеология, ценности, общество, което си оставя нещата така, то няма какво да го държи. Смятам, че нашето общество, младото капиталистическо, е обречено, тъй като то си губи ценностните. Това е особенният момент, който го има в нашия албум. В 'Monetary Slave', в 'Mr. Architect' се казват едни глобалистични въпроси, които не са към българското общество...Ще загинем като римската империя, в разкош и разгул.

К.К. То навсякъде е едно и също...Иначе има някакви промоутъри, фестивали, печелят се някакви пари, защо да не се задели част от тях, за да се направи по-малък фестивал за българските музиканти, които не работят по-малко от...AC/DC. Не сме по-малко хора. Но никой не ти помага. Трябва да има подкрепа, от хора, от промоутъри, за да може изкуството да оцелява и да възпитава. Виждаш с какво ни залива телевизията. Цяло поколение се възпитава.

А човек, който е от друга страна, като Еди Стивънс, той как чувства ситуацията?

Д.П. Не е розово положението и там, но онези общества са много по-развити и осъзнати от нас. И той е много по-оптимист от нас, позитивно настроен, вярва, че някакви неща могат да се получат...

К.К. Защото те все пак са се получили, имало е подкрепа, а ние сме едно общество на двайсет години. И не се е случило нищо от министерства, фондации и т.н., което ни прави песимисти.

На стените видях едни бележчици...Лондон, Берлин...има ли планове за концерти извън България? А и във България...?

Д.П. Ами, това е за през май месец...а, то този месец било! (общ смях)

К.К. Не, това е по-скоро за промотирането, което правим в тези държави, но всичко се отлага с месец и нагоре...В края на юни ще има може би някакви малки ивенти... Иначе тук...принципно сме се разбрали за преди Gotan Project [на Park Live Fest], за Балчик очакваме отговор...но бат Бойко им орязал бюджета с 40 %.

Д.П. А ако Бургас се сетят да ни поканят...странно е, че имаме самочувствие на силна българска група, но не ни канят...

Дали не е заради стиловата насока? Трудно може да сте преди Prodigy или Faith No More...

К.К. Миналата година имаше български групи, които не са по-адекватни за тези имена. В края на краищата...това са българските групи, няма други. Ние не сме като Gorillaz, но и те не са като нас.

Д.П. Ти ако си като някой, ти си имитатор.

К.К. Ти си си ти, да. Има някаква публика, която през годините сме я създали, те са около нас. На един такъв фестивал, ще има едни 100-200 човека, които ще искат да ни видят. Ще е добре за нас, и за тях да си стиснем ръцете. Но ни звук, ни стон. Стараем се всичко да е измислено и премислено, не просто да посвирим. И в един момент – никой. Все едно не си го направил и се случва всеки ден, всеки ден има квадрафонични концерти и се издават такива албуми, все едно е ежедневие. Но няма да престанем да правим това, което предстои да направим.

Д.П. Все пак има нещо позитивно – това, което правиш ти, и блог културата, социалните мрежи, това е отговор на медиите, набарали петата власт, които обливат, култивират, за да печелят. Докато това е алтернативна сила, общуване на хората, начин да се кажат независими идеи в един уж свободен, но несвободен свят...

К.К. Той е наложен...

Д.П. Изпитваме някакво премодулиране на свободата през призмата на комерсиалното. В момента Господ или господстващата партия, е партията на парите. Което е фрапиращо, не можеш да изкажеш свободна идея, тъй като не можеш да се докопаш до тях. Затова и алтернативата на блоговете и социалните мрежи е по-силна, тъй като тя дава възможността да се добереш, да прочетеш и да кажеш нещо.